

شنبه ۲۳ مهر ماه ۱۴۰۱ • ۱۴۴۴ ربیع الاول ۱۸ • 15 Oct 2022



نگاهی به رسانه ها

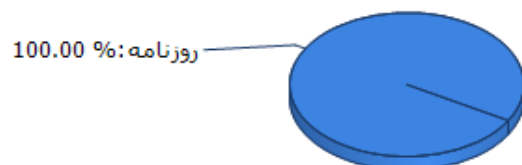
بازتاب اخبار تئاتر در روزنامه ها

تعداد کل محتوا : ۱۰



روزنامه

۱۰



گزارش فراوانی و درصد فراوانی مطالب مرتبط با تئاتر در رسانه های مکتوب

ردیف	نام منبع	فراوانی	درصد فراوانی
۱	آفتاب یزد	۳	۳۰/۰
۲	همشهری	۲	۲۰/۰
۳	هنرمند	۲	۲۰/۰
۴	ابرار	۱	۱۰/۰
۵	امتیاز	۱	۱۰/۰
۶	راه مردم	۱	۱۰/۰
	جمع کل	۱۰	۱۰۰

نمودار فراوانی و درصد مرتبط با تئاتر در رسانه های مکتوب



فهرست اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب

صفحه	عنوان	رسانه
۶	اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب	
۷	«دژاوو» در «تئاتر تهران»	آفتاب یزد
۸	«رضا» ترجیح داد روی صحنه باشد	آفتاب یزد
۹	دستمزد بازیگران تئاتر ناچیز است	آفتاب یزد
۱۰	به عصر پیش از اینترنت بازگشته ایم	ابرار
۱۱	باید پشت شیشه کافه ها پوستر بچسبانیم!	امتیاز
۱۲	باید پشت شیشه کافه ها پوستر بچسبانیم!	راه مردم
۱۳	برگزاری جشنواره تئاتر استان سمنان در شاهرود	همشهری
۱۴	در شرایط فعلی جامعه تمرین می کنیم	همشهری
۱۵	«همبستگی» را نباید مصادره به رای کرد	هنرمند
۱۶	دومین روز از جشنواره شبیه خوانی علویون برگزار شد	هنرمند



◀ اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب



«دژاوو» در «تئاتر تهران»

گروه بازیگر نمایش «دژاوو» به کارگردانی مهدی زعفرانی که قرار است از امروز ۲۳ مهر در پردیس تئاتر تهران روی صحنه برود، از مخاطبان و علاقه‌مندان برای تماشای این اثر نمایشی دعوت به عمل آوردند. به گزارش مهر، «چند غریبه در مکانی غریب ... نه زبان یکدیگر را می‌فهمند؛ نه آشنایی می‌یابند؛ از کجا آمده‌اند؟ مقصد آن‌ها تنهایی است؛ پهنه این بیابان را انتهای نیست!!!»

«رضا» ترجیح داد روی صحنه باشد

امیرحسین آقایی کارگردان نمایش «رضا» که این روزها در مرکز تئاتر مولوی روی صحنه است، درباره موضوع این اثر نمایشی گفت: نمایش «رضا» دارای ۹ اپیزود است که هر اپیزود قصه‌ای متفاوت دارد و روایت گراقتشار مختلف اجتماعی است که به مقاصد مختلف به زیارت امام رضا (ع) می‌روند. وی تأکید کرد: «رضا» تم مذهبی ندارد و صرفاً یک نمایش اجتماعی است که در فضای مذهبی شهر مشهد روایت می‌شود و می‌تواند در هر شهر دیگری نیز روایت شود. آقایی با بیان اینکه برای اجرای نمایش «رضا» از المان‌های نمایش‌های ایرانی استفاده شده است، درباره نحوه نگارش متن توضیح داد: جابر رمضانی به همراه یک تیم و به صورت کارگاهی نمایشنامه «رضا» را نوشت و سال ۹۱ در کارگاه نمایش مجموعه تئاتر شهر به صحنه برد. با توجه به اینکه ۱۰ سال از زمان نگارش متن گذشته، با اجازه‌ای که جابر رمضانی به ما داد با توجه به شرایط روز جامعه، تغییراتی در متن ایجاد شد. کارگردان نمایش «رضا» با اشاره به اینکه نمایش تا ۳۰ مهر اجرا دارد، درباره دلایل اجرای نمایش در شرایط فعلی جامعه تأکید کرد: انتخاب خودمان بود که در شرایط فعلی که امکان تبلیغات مناسب نداریم و با ریزش مخاطب نیز مواجه هستیم، نمایش «رضا» را روی صحنه ببریم. فکر کردیم بهتر است روی صحنه باشیم زیرا معتقدیم روی صحنه بودن نمایش «رضا» بهتر از نبودنش است. به گزارش مهر، وی ادامه داد: هیچکس نمی‌داند در شرایط فعلی روی صحنه بودن بهتر است یا نبودن، ما هم نمی‌دانیم و باید زمان سپری شود و تأثیرگذاری‌های هر کدام از این نگاه‌ها مشخص شود. ولی ۴۰ تا ۵۰ مخاطبی که هر شب در سالن اجرای نمایش «رضا» حضور پیدا می‌کند بعد از تماشای اثر از حضور خود در سالن راضی است و این تجربه بیانگر این است که کارمان تأثیرگذاری اجتماعی در حد خود را انجام می‌دهد.

رامین ناصر نصیر:

دستمزد بازیگران تئاتر ناچیز است



وقتی از تئاتر خصوصی حمایتی نشود این تئاتر مجبور می‌شود تا برای جذب مخاطب عام آثار کم‌دی که احتمال جذب تماشاگر دارند را روی صحنه ببرد، این اتفاق در طول زمان به حذف تئاتر تفکر محور و تجربی منجر خواهد شد زیرا این نوع از تئاتر مخاطب خاص داشته و باید حمایت شود. البته این را بگویم بخش فرهنگی باید بداند که حمایت از تئاتر حمایت از یک رشته خاص نبوده و به طور کلی حمایت از ارتقا فرهنگ در جامعه و آیندگان است. ناصر نصیر در همین رابطه تاکید کرد: وقتی گروه مجبور باشد تا برای جذب مخاطب تمام تمرکزش را روی گیشه بگذارد ناچارا دست از تولید آثار خاص و معناگرا برداشته و به سمت کم‌دی‌هایی می‌رود که در نهایت به ابتذال ختم می‌شوند. این در هنگامی رقم می‌خورد که وجه تفکر برانگیز تئاتر حذف شده و صرفا ابعاد سرگرم‌کننده آن باقی می‌ماند. وی درباره قیمت بلیت تئاتر افزود: به واقع نسبت به هزینه‌های زندگی قیمت بلیت تئاتر گران نبوده و حتی نسبت به هزینه‌های گروه اجرایی و زمانی که صرف می‌کند ناچیز است. اما با توجه به شرایط اقتصادی جای تعجب ندارد که همین مبلغ کم هم گران به نظر برسد. به گزارش میزان، ناصر نصیر درباره دلیل تداوم حضورش در تئاتر خاطرنشان کرد: به نظر من یک بازیگر برای اینکه به روز و آماده بماند باید هر از چند گاهی تئاتر کار کند، تئاتر توانایی‌های بازیگر را می‌سنجد و باعث می‌شود که بازیگر مسیر درست را فراموش نکند. علاوه بر شور و عشقی که همواره به تئاتر داشته و دارم، این به روز بودن و آماده بودن برایم دلیل مهمی برای حضور در تئاتر است.

رامین ناصر نصیر درباره وضعیت کنونی تئاتر اضافه کرد: خوشبختانه با توجه به آنچه خودم مشاهده کردم و همچنین وضعیت کلی که دوستان می‌گویند تئاتر از بحران کرونا خارج شده اما همچنان درگیر بحران‌ها و مشکلات فراوانی است که از گذشته با این هنر همراه بوده است. ناصر نصیر با اشاره به دستمزد کم اهالی تئاتر و بازیگران این رشته اضافه کرد: به طور کلی به جز برخی آثار که اسپانسرهای بزرگ دارند، دستمزد تئاتر به نحوی نیست که بتوان از آن به عنوان راهی برای امرار معاش یاد کرد، اگر بخواهیم تئاتر را شغل خطاب کنیم از جمله مشاغل محروم است. بازیگر سریال «شهرزاد» در همین راستا ادامه داد: آنچه مسلم است اینکه یک تئاتری در سال تا سه بار می‌تواند اثری با کیفیت را روی صحنه ببرد که البته سه اجرا هم کار آسانی نیست و معمولا این تعداد به دو اجرا در سال می‌رسد، به این دلیل که پروسه پیش تولید تئاتر و تمرینات آن بسیار سخت و زمانبر است، از سویی اجرای اثر هم یک ماه به طول می‌انجامد و به همین دلیل هر شش ماه می‌توان یک تئاتر کار کرد، حال وقتی به کل زمان مصرفی و میزان دستمزد نگاه می‌کنیم به راحتی متوجه می‌شویم که این رقم تا چه حد اندک است. ناصر نصیر با اشاره به لزوم حمایت بخش دولتی از تئاتر اضافه کرد: حمایت بخش فرهنگی دولتی از تئاتر یک وظیفه است، این روند در تمام دنیا مرسوم است زیرا هیچگاه هنر تئاتر همچون سینما مخاطب عام و زیاد نداشته و نیازمند حمایت است، اما متأسفانه نه تنها حمایتی نمی‌شود بلکه اندک حمایتها هم به اجراهای خاص در سالنهای دولتی تخصیص داده شده و به تازگی سالنهای دولتی هم برای اجرا اجاره بها دریافت

یک کارگردان تئاتر:

به عصر پیش از اینترنت بازگشته ایم

باید پشت شیشه کافه ها پوستر بچسبانیم!

یک کارگردان جوان تئاتر از شرایط اجرای تئاتر در مقطع فعلی می گوید و با تشریح محدودیت های فعلی در زمینه اطلاع رسانی می افزاید: به عصر پیش از اینترنت بازگشته ایم و کم کم باید پشت شیشه های کافه ها پوستر نمایش مان را بچسبانیم.

امیرحسین آقایی - کارگردان تئاتر - در گفت و گو با ایسنا با ارایه توضیحاتی درباره محتوای اثر نمایشی خود با عنوان «رضا» می افزاید: نمایش ما متشکل از ۹ اپیزود با ۹ قصه متفاوت از آدم هایی است که هر یک به طبقه اجتماعی خاصی تعلق دارند. این آدم ها به دلایل گوناگون به زیات امام رضا (ع) آمده اند. این قصه ها می توانست در هر جای دیگری هم رخ بدهد. کار ما سفارشی نیست بلکه یک اثر اجتماعی است که پیش از وضعیت اجتماعی فعلی اجرای آن را آغاز کردیم و بعد از ۸ اجرا، اتفاقات اخیر رخ داد و تئاتر تعطیل شد.

او که نمایش خود را در تالار مولوی که در خیابان ۱۶ آذر واقع شده روی صحنه می برد، درباره اجرای نمایش در شرایط فعلی و استقبال تماشاگران توضیح می دهد: بعد از ماجرهای اخیر گروه ما نیز دچار این دغدغه شد که چه کنیم، آیا مانند بسیاری از گروه ها اجرایمان را متوقف کنیم یا روی صحنه بمانیم. در نهایت تصمیم گروه ما این شد که اجرای مان را تعطیل نکنیم. همچنانکه تئاتر در زمان جنگ دوم جهانی یا حتی سال ۵۷ در بحبوحه انقلاب هم تعطیل نشده است. ما معتقدیم به دلیل ماهیتی که در ذات تئاتر نهفته است، یک گروه نمایشی می تواند روی صحنه وظیفه اجتماعی خود را به انجام برساند. بنابراین با اینکه از طرف سالن هیچ اجباری برای شروع اجرای مان نداشتیم، خودمان به صلاح دیدیم که در همین شرایط روی صحنه بمانیم.

او استقبال تماشاگران را رضایت بخش می داند و می گوید: با اینکه دست مان از نظر تبلیغات بسته است و هر چند در شرایط فعلی بسیاری از تماشاگران حال و حوصله تئاتر دیدن ندارند، ولی هر شب به طور متوسط ۵۰ تماشاگر داریم. یعنی نیمی از ظرفیت سالن پر می شود و این میزان استقبال برای خودمان هم شوکه کننده بود.

آقایی اضافه می کند: وقتی تصمیم به اجرای تئاتر گرفتیم، می دانستیم در این فضای دو قطبی، این اجرا چه پیامدهایی برایمان خواهد داشت؛ چون همین اقدام سبب شده بعضی از همکاران خودمان به ما ناسزا بگویند که الان روی صحنه ایم. البته هر یک از ما برای تصمیم هایمان دلایلی داریم که محترم است. ما هم اگر قرار بود در یک سالن خصوصی اجرا کنیم، حتما از تعطیلی تئاتر در این وضعیت استقبال می کردیم، چون می دانستیم با فروش بلیت مان، نمی توانیم اجاره سالن را بپردازیم ولی وقتی در سالن دولتی دغدغه اجاره نداریم، بهتر دیدیم در همین وضعیت هم تئاترمان را اجرا کنیم.

این کارگردان با اشاره به استقبال دانشجویان از این نمایش ادامه می دهد: خیلی مخاطب دانشجو داریم و جالب است که مخاطبان هم مانند ما برای حضور در سالن و دیدن نمایش دچار تردید بوده اند اما خوشبختانه از دیدن نمایش رضایت دارند.

او با اشاره به محدودیت های فعلی در زمینه اطلاع رسانی با لحنی طنز آمیز می افزاید: به دوره پیش از اینترنت و عصر پوستر بازگشته ایم. به جز دوستان مطبوعاتی، هیچ ابراز اطلاع رسانی دیگری در دست نداریم و کم کم باید پشت شیشه های کافه فرانسه پوستر بچسبانیم! از طرف دیگر وقتی هم که به فضای مجازی دسترسی پیدا می کنیم، خجالت می کشیم که درباره نمایش خودمان اطلاع رسانی کنیم ولی از اینکه در این مقطع روی صحنه ایم، خجالت نمی کشیم؛ چون خودمان می دانیم چه می کنیم و به کارمان آگاه هستیم.

آقایی در ارزیابی خود از اجرای این نمایش در مقطع فعلی توضیح می دهد: شاید اگر متن دیگری بود، تصمیم دیگری می گرفتیم ولی فضای نمایشنامه ما مناسب امروز است. کارمان حرف هایی دارد که باید در این شرایط شنیده شود. با این حال می دانیم اجرای تئاتر در فضای دو قطبی فعلی، ریسک بزرگی است. عده ای از همکاران مان فحش مان می دهند و عده ای دیگر تشویق مان می کنند. در کل متقدم الان نمی توان ارزیابی کرد؛ چون خودمان هم گنگ هستیم و همه چیز مبهم است. فعلا هر شب حدود ۵۰، ۶۰ تماشاگر داریم که عموماً نسبت به کار لطف دارند و جامعه آماری ما همین ها هستند ولی نمی توان آنان را به کلیت جامعه تعمیم داد. با این همه قدردان همراهی و همکاری تالار مولوی هستیم که بیشترین حمایت را داشتند و کمترین فشاری هم تحمیل نکردند.



تاریخ انتشار: شنبه ۲۳ مهر ماه ۱۴۰۱ * ۹:۵۶

تئاتر

باید پشت شیشه کافه ها پوستر بچسبانیم!



ما مناسب امروز است. کارمان حرفه‌ای دارد که باید در این شرایط شنیده شود. با این حال می‌دانیم اجرای تئاتر در فضای دو قطبی فعلی، ریسک بزرگی است. عده‌ای از همکارانمان فحش‌مان می‌دهند و عده‌ای دیگر تشویق‌مان می‌کنند. در کل معتقدم الان نمی‌توان ارزیابی کرد؛ چون خودمان هم گنگ هستیم و همه چیز مبهم است. فعلا هر شب حدود ۵۰، ۶۰ تماشاگر داریم که عموماً نسبت به کار لطف دارند و جامعه آماری ما همین‌ها هستند ولی نمی‌توان آنان را به کلیت جامعه تعمیم داد. با این همه قدردان همراهی و همکاری تالار مولوی هستیم که بیشترین حمایت را داشتند و کمترین فشاری هم تحمیل نکردند.

یک گروه نمایشی می‌تواند روی صحنه وظیفه اجتماعی خود را به انجام برساند. بنابراین با اینکه از طرف سالن هیچ اجباری برای شروع اجرای‌مان نداشتیم، خودمان به صلاح دیدیم که در همین شرایط روی صحنه بمانیم. او استقبال تماشاگران را رضایت بخش می‌داند و می‌گوید: با اینکه دست‌مان از نظر تبلیغات بسته است و هر چند در شرایط فعلی بسیاری از تماشاگران حال و حوصله تئاتر دیدن ندارند، ولی هر شب به طور متوسط ۵۰ تماشاگر داریم. یعنی نیمی از ظرفیت سالن پر می‌شود و این میزان استقبال برای خودمان هم شوکه‌کننده بود. آقای اضافه می‌کند: وقتی تصمیم به اجرای تئاتر گرفتیم، می‌دانستیم در این فضای دو قطبی، این اجرا چه پیامدهایی برایمان خواهد داشت؛ چون همین اقدام سبب شده بعضی از همکاران خودمان به ما ناسزا بگویند که الان روی صحنه‌ایم. البته هر یک از ما برای تصمیم‌هایمان دلایلی داریم که محترم است. ما هم اگر قرار بود در یک سالن خصوصی اجرا کنیم، حتماً از تعطیلی تئاتر در این وضعیت استقبال می‌کردیم، چون می‌دانستیم با فروش بلیت‌مان، نمی‌توانیم اجاره سالن را بپردازیم ولی وقتی در سالن دولتی دغدغه اجاره نداریم، بهتر دیدیم در همین وضعیت هم تئاترمان را اجرا کنیم. آقای در ارزیابی خود از اجرای این نمایش در مقطع فعلی توضیح می‌دهد: شاید اگر متن دیگری بود، تصمیم دیگری می‌گرفتیم ولی فضای نمایشنامه

یک کارگردان جوان تئاتر از شرایط اجرای تئاتر در مقطع فعلی می‌گوید و با تشریح محدودیت‌های فعلی در زمینه اطلاع‌رسانی می‌افزاید: به عصر پیش از اینترنت بازگشته‌ایم و کم‌کم باید پشت شیشه‌های کافه‌ها پوستر نمایش‌مان را بچسبانیم. امیرحسین آقای - کارگردان تئاتر - در گفت‌وگو با ارایه توضیحاتی درباره محتوای اثر نمایشی خود با عنوان «رضا» می‌افزاید: نمایش ما متشکل از ۹ اپیزود با ۹ قصه متفاوت از آدم‌هایی است که هر یک به طبقه اجتماعی خاصی تعلق دارند. این آدم‌ها به دلایل گوناگون به زیات امام رضا (ع) آمده‌اند. این قصه‌ها می‌توانست در هر جای دیگری هم رخ بدهد. کار ما سفارشی نیست بلکه یک اثر اجتماعی است که پیش از وضعیت اجتماعی فعلی اجرای آن را آغاز کردیم و بعد از ۸ اجرا، اتفاقات اخیر رخ داد و تئاتر تعطیل شد! او که نمایش خود را در تالار مولوی که در خیابان ۱۶ آذر واقع شده روی صحنه می‌برد، درباره اجرای نمایش در شرایط فعلی و استقبال تماشاگران توضیح می‌دهد: بعد از ماجراهای اخیر گروه ما نیز دچار این دغدغه شد که چه کنیم، آیا مانند بسیاری از گروه‌ها اجرایمان را متوقف کنیم یا روی صحنه بمانیم. در نهایت تصمیم گروه ما این شد که اجرای‌مان را تعطیل نکنیم. همچنانکه تئاتر در زمان جنگ دوم جهانی یا حتی سال ۵۷ در بحبوحه انقلاب هم تعطیل نشده است. ما معتقدیم به دلیل ماهیتی که در ذات تئاتر نهفته است،

باید پشت شیشه کافه ها پوستر بچسبانیم!

بجوبحه انقلاب هم تعطیل نشده است. ما معتقدیم به دلیل ماهیتی که در ذات تئاتر نهفته است، یک گروه نمایشی می تواند روی صحنه وظیفه اجتماعی خود را به انجام برساند. بنابراین با اینکه از طرف سالن هیچ اجباری برای شروع اجرای مان نداشتیم، خودمان به صلاح دیدیم که در همین شرایط روی صحنه بمانیم. استقبال تماشاگران را رضایت بخش می داند و می گوید: با اینکه دستمان از نظر تبلیغات بسته است و هر چند در شرایط فعلی بسیاری از تماشاگران حال و حوصله تئاتر دیدن ندارند، ولی هر شب به طور متوسط ۵۰ تماشاگر داریم. یعنی نیمی از ظرفیت سالن پر می شود و این میزان استقبال برای خودمان هم شوکه کننده بود. آقایی اضافه می کند: وقتی تصمیم به اجرای تئاتر گرفتیم، می دانستیم در این فضای دو قطبی، این اجرا چه پیامدهایی برایمان خواهد داشت؛ چون همین اقدام سبب شده بعضی از همکاران خودمان به ما ناسزا بگویند که الان روی صحنه ایم. البته هر یک از ما برای تصمیم هایمان دلایلی داریم که محترم است. ما هم اگر قرار بود در یک سالن خصوصی اجرا کنیم، حتما از تعطیلی تئاتر در این وضعیت استقبال می کردیم، چون می دانستیم با فروش بلیت مان، نمی توانیم اجاره سالن را بپردازیم ولی وقتی در سالن دولتی دغدغه اجاره نداریم، بهتر دیدیم در همین وضعیت هم تئاترمان را اجرا کنیم.

یک کارگردان جوان تئاتر از شرایط اجرای تئاتر در مقطع فعلی می گوید و با تشریح محدودیت های فعلی در زمینه اطلاع رسانی می افزاید: به عصر پیش از اینترنت بازگشته ایم و کم کم باید پشت شیشه های کافه ها پوستر نمایش مان را بچسبانیم.

امیرحسین آقایی - کارگردان تئاتر - در گفت و گو با ایسنا با ارایه توضیحاتی درباره محتوای اثر نمایشی خود با عنوان «رضا» می افزاید: نمایش ما متشکل از ۹ اپیزود با ۹ قصه متفاوت از آدم هایی است که هر یک به طبقه اجتماعی خاصی تعلق دارند. این آدم ها به دلایل گوناگون به زیات امام رضا (ع) آمده اند. این قصه ها می توانند در هر جای دیگری هم رخ بدهد. کار ما سفارشی نیست بلکه یک اثر اجتماعی است که پیش از وضعیت اجتماعی فعلی اجرای آن را آغاز کردیم و بعد از ۸ اجرا، اتفاقات اخیر رخ داد و تئاتر تعطیل شد. او که نمایش خود را در تالار مولوی که در خیابان ۱۶ آذر واقع شده روی صحنه می برد، درباره اجرای نمایش در شرایط فعلی و استقبال تماشاگران توضیح می دهد: بعد از ماجراهای اخیر گروه ما نیز دچار این دغدغه شد که چه کنیم، آیا مانند بسیاری از گروه ها اجرایمان را متوقف کنیم یا روی صحنه بمانیم. در نهایت تصمیم گروه ما این شد که اجرای مان را تعطیل نکنیم. همچنانکه تئاتر در زمان جنگ دوم جهانی یا حتی سال ۵۷ در

نمایش

برگزاری جشنواره تئاتر استان سمنان در شاهرود

سی و سومین دوره جشنواره استانی استان سمنان تئاتر از ۲۵ تا ۲۷ آبان به میزبانی شهرستان شاهرود برگزار می شود.

فرشید فلاح، مدیر کل فرهنگ و ارشاد اسلامی استان سمنان، در نشست هماهنگی و برنامه ریزی برگزاری این جشنواره در سالن جلسات این اداره کل گفت: ۲۵ مهر، آخرین مهلت ثبت نام گروه های نمایش برای شرکت در سی و سومین دوره جشنواره استانی تئاتر است. جشنواره تئاتر استان سمنان بر تداوم و تثبیت جایگاه هنر نمایشی، ارتقای تولیدات سالانه هنرمندان تئاتر استان و همگرایی بیش از پیش آنان تأکید دارد.

فلاح خاطر نشان کرد: این جشنواره تنها مختص به آثار نمایشی تولید شده هنرمندانی است که حداقل ۵ نوبت اجرای عمومی داشته اند و تنها ملاک تأیید اجرای عمومی آثار نمایشی، درج اطلاعات آثار در درگاه جامع سایت ایران تئاتر (درگاه استانی) است. مدیر کل فرهنگ و ارشاد اسلامی استان سمنان بر برگزاری هرچه بهتر این جشنواره با مشارکت و همراهی دستگاه های فرهنگی و اجرایی شهرستان شاهرود تأکید کرد و افزود: جشنواره استانی فرصتی برای کشف و معرفی استعداد های جوان در استان است. وی ضمن دعوت از گروه های نمایش فعال برای حضور در این جشنواره خواستار همکاری برای برپایی هرچه بهتر این رویداد هنری استان شد.

در شرایط فعلی جامعه تمرین می کنیم

گفت و گو با دکتر «فریال آذری»، کارگردان نمایش «زندگی آشفالی»

داشته باشند. شب اگر کسی راه را بلد باشد و شما بخواهید کورکورانه مسیری را بروید و از کمک بگیرد، اشتباه کرده‌اید. گرچه معنی کلام این نیست که کلاً آنها بگویند و شما عقب بایستید و دیگر هیچ کاری نکنید، ولی می‌توان نقشه راه را گرفت که مسیر شما را روشن‌تر می‌کند. خانم اسکندر زاده هم پژوهشگر دایره‌المعارف بزرگ اسلامی و منتقد تئاتر هستند و به همه چیز نگاه دقیقی دارند و نکته‌سنجی ایشان باعث می‌شود ریزه کاری‌های نمایش خوب دیده بشود. آقای آشفته هم که به اندازه کافی شناخته‌شده هستند و سال‌هاست در تئاتر کشور فعالیت صادقانه دارند. به واسطه اینکه ایشان تئاتر خواندند و پیشکوت هستند، خیلی جاها کمک بزرگی برای ما بودند. فکر می‌کنم این گروه نمی‌شد تک‌نفره باشد. نه اینکه امکان پذیر نباشد اما فکش نیست می‌توان با مشورت کارها را بهتر پیش برد.

گروه‌های نمایشی همیشه تمرین‌های خود را در پلانونها موجود در شهر انجام می‌دهند. می‌دانیم که شما هم از این پلانونها استفاده کرده‌اید اما بخشی از تمرین‌های شما را بنا بر شرایط این روزهای جامعه به فضای خصوصی منتقل کردید. تمرین در این فضا چگونه بود و چه مشکلاتی برای گروه شما ایجاد کرد؟

ببینید اغلب پلانونها در مرکز شهر قرار دارند. طی این مدتی که جو جامعه متشنج بود، کار ما کمی سخت‌تر شد. مثلاً ما پلانونی در مرکز شهر داشتیم که تمرین‌های آنجا را تکمیل کردیم. در نتیجه تصمیم گرفتیم در محیط‌های خصوصی‌تر تمرین کنیم که از مرکز شهر دور باشد. هرچند شاید جای خیلی استانداردی برای تمرین نبود اما بچه‌ها به هر شکلی که بود، خودشان را به تمرین می‌رسانند و تمرین می‌کردند.

تمرین در شرایط این روزهای جامعه، قطعاً نیازمند عشق و علاقه ویژه به تئاتر است. غیر از این، چه انگیزه‌ای شما و گروه‌تان را به اجرا در چنین شرایطی مجاب می‌کرد؟

خب تمرین‌های ما نیازمند مردمانی بود که شروع شد و در تیرماه، گروه را عوض کردیم و نتوانان ادامه دادیم. باید بگویم در این شرایط تمرین می‌کنیم، ولی در این شرایط اجرا نمی‌روم. به این دلیل که هنر یک امر لوکس است، یعنی اگر شما مقداری پول داشته باشید، مثلاً A تومان و این A تومان اندازه پول بلیت یک تئاتر باشد و همین A تومان پول یک قوطی شیر خشک باشد و بچه‌ها هم از آن شیرخشک داشته باشند، اگر هنرمند ما باشید، اولویت را به شیرخشک می‌دهید، چون بحث حسنی همان مطرح است و شیر خشک باید و بچه‌ها هم از آن شیر خشک گذری آن را مردم البته ممکن است در این اشتراک گذاری، پیامی ما به هنرمان داشته باشیم. شاید هم نباشد، مثل فکر تانگ پارسا؛ یعنی هر برای هنر طبعی است و شیر خشک باید و بچه‌ها هم از آن شیر خشک گذری آن را مردم البته ممکن است در این اشتراک گذاری، پیامی ما به هنرمان داشته باشیم. شاید هم نباشد، مثل فکر تانگ پارسا؛ یعنی هر برای هنر طبعی است و شیر خشک باید و بچه‌ها هم از آن شیر خشک گذری آن را مردم البته ممکن است در این اشتراک گذاری، پیامی ما به هنرمان داشته باشیم.

خب آدم‌ها متفاوتند. نمی‌شود کارگردان نقش قدرت مطلق را بازی بکند و فقط نظر او اعمال بشود. آدم از مشورت کردن ضرر نمی‌کند.

کارگردانی نیاز بود؟

چرا که نه؟ به‌نظرم حتی اگر بیشتر هم بودند، خوشحال می‌شدم. حتی من گاهی از بازیگر هم نظرش را می‌پرسم! اینجا بحثی وجود دارد، یعنی همان مثل «آشیر» که دو تا شد. «فکر می‌کنم اگر آشیر دو تا بشود، لزوماً اشتیاق شورایی نمی‌کند می‌شود. اتفاقاً خیلی وقت‌ها از ذهن آنها چیزهایی را می‌گیرید که شما در آن اثر ندیده‌اید. هر ذهنی یک خلاقیتی دارد. این کمک می‌کند که از خلاقیت ذهن آنها استفاده کنید و اثر بهتری بسازید یا آنها را از تشبیه‌هایی را ببینند که شما ندیده‌اید. در نتیجه وجود این مشاوران خوب است. مضاف بر اینکه حضور شخصی مثل کیسرا راستین که خودش این اثر را باید کارگردانی کرده و به واسطه همسرشان آقای «مهران زاغری» (طراح صحنه و نور) حتی صحنه نمایش را هم دیده‌اند، این مسیر برای شان واضح و روشن بودند. البته آنها از یک جایی به‌بعد تصمیم گرفتند از آنچه خودشان می‌دانند هم عبور بکنند و به سمتی بروند که خلاقیت‌های جدید

کشیده بودند. خیلی بازیگران خلاق بودند، با هم کار کرده بودند و روحیات همدیگر را می‌شناختند. چیزی را که ما انتظار داشتیم در گروه نمایش مان اتفاق بیفتد، در آنها اتفاق افتاده بود. مهم‌تر از همه اینکه بسیار بچه‌های اخلاق‌مداری‌اند و از ایجاد کردن هر حاشیه‌ای برهیز می‌کنند. از نظر اخلاقی خیلی ناپسندیده‌اند. این مهم‌ترین مولفه‌ای است که هر هنرمندی باید داشته باشد.

«زندگی آشفالی» در فضای فانتزی اجرا می‌شود. برای بسیدن به این فضا، اولی‌الگوی خاصی پیروی کردید یا مثلاً تکه‌ای به آثار تیم برتون یا نمونه‌های مشابه داشتید؟ جنس فانتزی نمایش، نتیجه خلاقیت خودتان است؟

هیچ آدمی نمی‌تواند بگوید من کاری می‌سازم که همه‌اش متعلق به ذهنیت خودم است. ما همیشه روی شانه‌های کسانی می‌ایستیم که آثارشان را خوانده‌ایم و یاد گرفته‌ایم و خلاقیت‌مان را شکل داده‌اند. من در خلق فضای فانتزی کار، بیشتر به آثار «کله» فکر کردم. نقاشی‌های کله در این قضیه بیشتر راهگشاست و فقط ظواهر را از تیم برتون گرفته‌ام. ولی زرف‌ساخت اثر ماندن زرف‌ساخت کارهای پاول کله است. بخشی از کار هم به بازیگران برمی‌گردد. ما آسار برای نمایش «زندگی آشفالی»، گروه بازیگران را انتخاب کردیم. گروه اول به دلایلی از هم پاشید و با گروه دوم ادامه دادیم. در طرح‌های اولیه، وقتی گروه بازیگران را با توجه به شخصیت‌هایی که بازی می‌کردند دوباره بسطیم، نقش‌ها و نگاه عوض شد، چون آدم‌های جدیدی آن را کار می‌کردند. خلاقیت دیگری وسط می‌آید، می‌زائس‌ها جور دیگری نوشته می‌شود، رنگ‌ها و جهان به شکل دیگری دیده می‌شود. در زندگی ما نیز همینطور است. در مواجهه با یک اتفاق، آدم‌ها از منظر مختلفی نگاهش می‌کنند. مشکلی مثل بیماری برای یک نفر، مسیر افسردگی و احساس ناآرامی آن است و همان بیماری او را از پا درمی‌آورد. برای شخص دیگری، بیماری فرصتی است برای مطالعه و شناختن خود که نه تنها آن بیماری او را اذیت نمی‌کند که از آن انسان قوی‌تری می‌سازد و موضوع جدیدی از دل بیماری بیرون می‌آید که قبلاً نبوده. در جهان نمایش، آن اتفاق متن است. در برخورد با متن هم اینگونه است. بخشی از آن برمی‌گردد به بازیگران، حتی اگر گروه کارگردانی ثابت باشد.

در طول تمرین‌ها غیر از خودتان، آقای رضا آشفته در مقام مشاور کارگردان حضور دارند. همچنین نمایشنامه‌نویس و حتی دستیار (خانم سیده اسکندر زاده) درباره بازی‌ها و میزانشان نظر می‌دهند. مجموعه این مشاوره‌ها چقدر در نظر نهایی شما به عنوان کارگردان نمایش تأثیر داشت؟

خب آدم‌ها متفاوتند. نمی‌شود کارگردان نقش قدرت مطلق را بازی بکند و فقط نظر او اعمال بشود. آدم از مشورت کردن ضرر نمی‌کند.

کارگردانی نیاز بود؟

چرا که نه؟ به‌نظرم حتی اگر بیشتر هم بودند، خوشحال می‌شدم. حتی من گاهی از بازیگر هم نظرش را می‌پرسم! اینجا بحثی وجود دارد، یعنی همان مثل «آشیر» که دو تا شد. «فکر می‌کنم اگر آشیر دو تا بشود، لزوماً اشتیاق شورایی نمی‌کند می‌شود. اتفاقاً خیلی وقت‌ها از ذهن آنها چیزهایی را می‌گیرید که شما در آن اثر ندیده‌اید. هر ذهنی یک خلاقیتی دارد. این کمک می‌کند که از خلاقیت ذهن آنها استفاده کنید و اثر بهتری بسازید یا آنها را از تشبیه‌هایی را ببینند که شما ندیده‌اید. در نتیجه وجود این مشاوران خوب است. مضاف بر اینکه حضور شخصی مثل کیسرا راستین که خودش این اثر را باید کارگردانی کرده و به واسطه همسرشان آقای «مهران زاغری» (طراح صحنه و نور) حتی صحنه نمایش را هم دیده‌اند، این مسیر برای شان واضح و روشن بودند. البته آنها از یک جایی به‌بعد تصمیم گرفتند از آنچه خودشان می‌دانند هم عبور بکنند و به سمتی بروند که خلاقیت‌های جدید

شرایط ناخوشایندی که طی هفته‌های گذشته پیش آمده، بر زندگی و کسب و کار اغلب مردم تأثیر گذاشته است. هنر نیز از این قاعده مستثنا نمانده و متأسفانه سالن‌های سینما و تئاتر با رکود تماشاگر و حتی تعطیلی اجباری روبه‌رو شدند.

با این حال بسیاری از گروه‌های تئاتری با امید و انگیزه و سیدین روزهای بهتر، کامکان به تمرین نمایش خود ادامه می‌دهند. نمایش «زندگی آشفالی» به نویسندگی «کیسرا راستین» و کارگردانی دکتر «فریال آذری» یکی از آثار است که آخرین روزهای تمرین خود را پشت سر می‌گذارد تا با شروع آبان‌ماه روی صحنه برود. دکتر آذری را در جوامع هنری بیشتر به‌عنوان منتقد تئاتر می‌شناسند تا کارگردان. ایشان دانش آموخته رشته فرهنگ و زبان‌های باستانی ایران است و از آنجا که فرهنگ با هنر و تئاتر بیگانه نیست، در این عرصه نیز فعالیت دارد. او که از دهه ۶۰ تاکنون به لطف فعالیت‌های هنری خاله‌اش در حیطه ادبیات نمایشی، با این فضا آشنا بوده، درباره تئاتر معتقد است: «هیچ وقت فکر نمی‌کنم تئاتر انتخاب من بوده، بلکه فکر می‌کنم تئاتر نوستالژی من بوده». این کارگردان که ابتدا در رشته ادبیات فارسی تا مقطع لیسانس تحصیل کرده و در زمینه نقد ادبی تجربه‌هایی داشته، به واسطه علاقه‌مندی ده‌ها سال گذشته نمایشنامه «مدل آمریکایی» نوشته «رضا آشفته» را در قالب نمایشنامه خوانی و در تماشاخانه «چوآنرد» خانه تئاتر کارگردانی کرده و اینک با نمایش «زندگی آشفالی» نخستین تجربه جدی و حرفه‌ای خود را در کارگردانی تئاتر پشت سر گذاشته است. به این بهانه پای حرف‌های دکتر فریال آذری نشنیدیم.

برتون گرفتیم اما هزار چشمی که تیم برتون تصویر می‌کند با هزار چشمی که در این اثر دیده می‌شود متفاوت است. بیشتر به نقاشی‌های «پاول کله» (نقاش سوئیسی-آلمانی) شباهت دارد که اینجا به آن هم اشاره می‌شود. یک طرح‌واره از تیم برتون دارد اما کاملاً برتون نیست. از آنجا که خانم راستین، شاگرد جلال تهرانی بودند، در نوشتن تحت تأثیر ادبیات جلال تهرانی هستند. به‌نظرم متن شان خلاقانه بود و خیلی حرف برای گفتن داشت. نوع جدیدی از نگاه به هستی بود که حتی مرگ را هم به بازی می‌گیرد. آن نوع از مرگ‌گامی که به‌طور مألوف از آن انتظار داریم و در آثار «صادق هدایت» می‌بینیم که فضا را به سمت یک فضای سخت و سنگین می‌برد، اینجا دیده نمی‌شود. انگار ادامه همان هستی است؛ یعنی انگار همان آدم‌ها دوباره با هم‌اند، فقط جهان‌شان عوض می‌شود. همان نوع رفتارها و دیالوگ‌ها و جر و بحث‌های آن زمین را با خودشان به جهان بعدی می‌برند. به‌نظرم با مفهوم آگزیستانسیالی مثل مرگ خیلی لطیف برخورد کرده‌اند خیلی وقت‌ها که ما فیلم آخرآزمایی می‌بینیم، یک فضای اوهام و دل‌ترسان دارد، گرچه اینجا هم گرسنگ هست، ولی خیلی لطیف‌تر مخاطب را به سمتی می‌برد که می‌شود به مقوله‌هایی مانند پایان جهان و مرگ نگاه جدیدی داشت. همچنین متن جزو ادبیات پست‌مدرن است و مولفه‌های آن را دارد. نوشتن در ادبیات پست‌مدرن خیلی آسان نیست.

با توجه به اینکه در پروسه تمرین‌ها، نویسنده اثر در کنار تان حضور داشت، به متن چقدر وفادار بودید؟ آیا حیسن تمرین، متن دستخوش تغییرات زیادی شد؟

۹۹ درصد به متن اصلی وفادار بودم. شاید فقط ۳-۲ جمله را تغییر دادیم یا کم و زیاد کردیم، با آنکه مجوزش را داشتیم، ولی چون متن بینگ‌بینگی بود، وقتی می‌خواستیم دیالوگی را کم یا زیاد کنیم، خیلی باید سر به سر متن می‌گذاشتیم؛ یکی جزیی دو جمله که از ما خواسته بودند تغییرش بدیم و من برای نویسنده فرستادم و از ایشان خواستم خودش تغییر بدهد. به‌نظرم این کار محترمانه‌تر بود.

بازیگران نمایش پر چه مبنایی انتخاب شدند؟ آنها را از قبل می‌شناختید و آیا تجربه کافی در تئاتر دارند؟

اگر این بازیگران زمانی که اولین بار داشتیم گروه می‌بستم، وقت نداشتند، قطعاً همین‌ها را انتخاب می‌کردم اما آن زمان این بچه‌ها در تالار مولوی، مشغول تمرین نمایش «اتاق شماره سه» بودند و بعد هم درگیر اجرا بودند. زمانی که با گروه اول به توافق نرسیدیم، دقیقاً فردای روزی بود که اجرای «اتاق شماره سه» تمام شد! لااید در مورد این نمایش شنیده‌اید که از یک جایی به‌بعد، بلیت‌های آن را نه سایت «تیوال» که باید از «دیوار» می‌خریدیم و بلیت‌هایش تا ۵۰۰ هزار تومان هم فروش داشت! این نشان می‌دهد که بچه‌ها برای کارشان زحمت

احمد رضا حجاززاده
روزنامه‌نگار

نمایشنامه «زندگی آشفالی» چطور به دست تان رسید و برای کارگردانی انتخابش کردید؟

این متن جزو کارهایی بود که سال‌گفته در جشنواره تماشاخانه چوآنرد نمایشنامه خوانی شد و برای آن جلسه نقد و بررسی برگزار کردند. در جلسه نقد، من بودم، سیده اسکندر زاده، محسن خیمه‌دوز و رضا آشفته این مربوط به زمانی است که «مدل آمریکایی» را کارگردانی کرده بودم. متن «زندگی آشفالی» خیلی خوش آمد اول قرار نبود آن را کار کنیم. قصد داشتیم «کرگدن» اورژن نویسنکو را کار کنیم. می‌خواستیم تیم نمایش «کرگدن» را به‌صورت یک کار پژوهشی ببینیم، چون در کارهای پژوهشی همه از یک‌دیگر می‌آموزند، ولی در آوندهای «کرگدن» به این نتیجه رسیدیم آن کست (گروه بازیگران) که آن‌ها دیگر نداشتند، نیاز به زمان دارد. یعنی بهتر است یکی دو کار با آنها انجام بشود تا با هم خوب بگردند و بعد به اجرای سنگینی مثل کرگدن بایانند. البته «کرگدن» تهیه‌کننده قدر هم می‌خواست، چون ۱۷ پروموتور داشت و ما به فکر اجرای فرم بودیم که در این صورت گروه فرم هم می‌خواست و ما باید با ۳۰ نفر فقط برای روی صحنه فراد می‌بستیم. عوامل پشت‌صحنه هم بودند و باقی متاعج، بنابراین تصمیم گرفتیم متن دیگری کار کنیم. من آمانی‌شنامه نوشتم و تصمیم داشتم یکی از آنها را کار کنم، ولی به همان مشکلی برخوردیم که در متن «کرگدن» با آن مواجه بودیم. نمایشنامه‌های من نوعی تئاتر بورژوا بود؛ یعنی باید کاخ طراحی می‌شد و چیزهای دیگر. بعد قرار شد متن دیگری نویسیم. موضوع هم داشتیم. جلسه‌ای برگزار شد اما دیدیم چون کار زمان‌بری است و شاید تیم از هم بپاشند، بنا شد از نمایشنامه‌های موجود استفاده کنیم. ولی خیلی هم‌زمان من و خانم اسکندر زاده به این نتیجه رسیدیم که چرا «زندگی آشفالی» نه؟! با خانم کیسرا راستین (نویسنده متن) تماس گرفتیم. ایشان متواضعانه متن را در اختیار ما گذاشتند و گفتند اگر نمایش تهیه‌کننده نداشته باشد، یک ریل هم نمی‌گیریم! البته چون خودش قصد داشت متن را کارگردانی بکند و حالا که متن را واگذار کرده بود دیگر خودش آن را روی صحنه نمی‌برد، شرط گذاشت کنار ما باشد و به‌رغم داشتن یک پسر یک‌ساله، نیمه کاره ماقار گرفت که واقعا کمک بزرگی به گروه کارگردانی بود.

چگونه از بازیابی کردید؟ به نظر تان چه ویژگی‌هایی داشت که به اجرای آن ترغیب شدید؟

فشار نمایشنامه فانتزی بود و مایه‌های گروتسک داشت. در عین حال خیلی خوب نوشته شده بود، یعنی مکالمات بینگ‌بینگی بود. درحالی که همه فکر می‌کنند فضای کار خیلی به آثار «تیم برتون» نزدیک است، ولی دیالوگ‌های ایرانی در آن آمده بود. مثلاً شاید ما اسم «دختر هزار چشم» را از تیم

«فتحعلی بیگی» کارگردان و نویسنده تئاتر:

«همبستگی» را نباید مصادره به رأی کرد



توجه شده است. آیا چنین نمایش‌هایی، ظرفیت بیشتری برای پرداختن به مضامینی چون وحدت را ندارند؟

وحدت را هم می‌توان تعریف سیاسی کرد هم تعریف اجتماعی. از نگاه اجتماعی وحدت در هنرهای آیینی به ویژه در تعزیه به شکل زیبایی مورد توجه است. در این هنر، اقشار مختلف با فرهنگ‌های متفاوت دور صحنه تعزیه می‌نشینند بدون اینکه تفاوتی میان آنها وجود داشته باشد. این رویکرد خود قدمی در جهت ترویج وحدت در جامعه است. نکته بعد در تعزیه، موضوع و محور قیام عاشورا است. این رویداد خود مهمترین وسیله برای ترویج وحدت در مردم است. پس در جواب باید گفت هنر آیینی قدمی مناسب برای پرداختن به آموزه‌های اخلاقی و دینی است. این امر نشان می‌دهد هر آنچه در پیرامون تعزیه و دیگر نمایش‌های آیینی رخ می‌دهد بر پایه مساوات شکل گرفته است.

برخی مواقع کارهایی که موضوعات استراتژیک یا دینی را مورد نظر دارند مرتکب خطا یا غرض‌ورزی می‌شوند و به کارهای بی‌خاصیت یا سفارشی تبدیل می‌شوند. پیرامون این موضوع توضیح دهید؟

برخی از آسیب‌ها در کارهایی با موضوعاتی نظیر همبستگی و وحدت وجود دارند چرا که چنین مفاهیمی را نباید مصادره به رأی کرد. در کلامی وقتی عده‌ای می‌خواهند به اسم وحدت جمعی کثیری را هم رای خود کنند نتیجه حاصله مطلوب نخواهد بود و حتی گاهی مواقع نتیجه عکس خواهد داشت. با این توضیح، تمامیت‌خواهی بزرگترین سد در مقابل وحدت است که هیچگاه نباید در دام آن گرفتار آمد. تمامیت‌خواهی دوره و زمان خاصی ندارد بلکه در صدر اسلام هم وجود داشته است. در زمان خلافت امیرالمومنین (ع) ایشان در مقابل زیاده‌خواهی عده‌ای ایستاد و همه مردم را به یک چشم دید. همین عدالت وی باعث شد بدخواهان در مقابل وی دست به شورش زنند. این قبیل مثال‌ها باز هم وجود دارد تنها کافیست تحقیق و پژوهش در هنر جاری شود تا کارهای نمایشی شکلی کارشناسانه‌تر به خود گیرد. در نمایش‌های دینی باید از چه نکاتی پرهیز کرد تا به وحدت ادیان خللی وارد نشود؟ این نکته وقتی بیشتر نمود پیدا می‌کند که بدانیم در کشورمان ادیان و مذاهب مختلفی وجود دارد. در تمامی ادیان الهی مشترکاتی وجود دارد که باید روی این مسائل توجه شود. این اتفاق در امت اسلامی بسیار جدی‌تر است زیرا برخی‌ها می‌خواهند با مطرح کردن برخی مسائل بین مسلمانان اختلاف ایجاد

یک کارگردان و نویسنده تئاتر گفت: برخی از آسیب‌ها در کارهایی با موضوعاتی نظیر همبستگی و وحدت وجود دارند چرا که چنین مفاهیمی را نباید مصادره به رأی کرد. زمانی که پیرامون کارکرد هنر در موضوعات استراتژیک بحث می‌شود اکثر توجهات به سینما و تلویزیون معطوف می‌شود در صورتی که دیگر اشکال هنر به ویژه تئاتر هم قادرند در این زمینه نقش چشمگیری از خود ارائه کنند. در همین رابطه هم‌زمان با هفته وحدت، با داود فتحعلی بیگی کارگردان و نویسنده تئاتر گفت‌وگویی انجام داده که در ادامه با آن همراه می‌شویم. فتحعلی بیگی از جمله فعالان عرصه هنرهای نمایشی است و تاکنون در بیش از ۳۰ نمایش به عنوان بازیگر، نویسنده و کارگردان حضور داشته و در سال ۱۳۸۰ موفق به دریافت مدرک درجه یک هنری (معادل دکتری) از وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی شده است.

تئاتر را هنری عمیق و متفکر می‌دانند که از غنای مفهومی خوبی بهره برده است. از این هنر چگونه می‌توان به عنوان ابزاری در جهت اشاعه مفاهیمی چون وحدت و همبستگی در جامعه بهره برد؟

تئاتر شاید گستردگی سینما را نداشته باشد اما تأثیراتی که به لحاظ فکری روی تفکر مخاطب دارد، عمیق‌تر است حتی تأثیرگذاری این هنر جدا از مخاطب روی عواملش هم وجود دارد. برای نمونه وقتی در نمایشنامه‌ای روی تأثیرات مخرب تفرقه و نفاق حرف زده می‌شود، گروه که نمایش را اجرا می‌کنند طی تمرین‌های متعددی که قبل اجرا دارند دلبسته موضوع شده و آن را باور می‌کنند. همین موضوع سبب می‌شود شکل ارائه کار بهتر شده و پیام نمایش را بهتر به مخاطب منتقل کند. تأثیرگیری از تئاتر تنها به سالن نمایش خلاصه نمی‌شود. مخاطبی که نمایشی پیرامون موضوع وحدت با کیفیت بالا را تماشا می‌کند با بیرون آمدن از سالن اثر را فراموش نکرده و مضمون نمایش را در خانه یا خانواده به بحث می‌گذارد. این خود روشی برای اشاعه پیام است. این اتفاق می‌تواند نتیجه معکوس هم داشته باشد. پس ضروری است با دقت و اندیشه پیرامون مضامینی چون وحدت کار هنری تولید کرد.

شما تئاترهای آیینی بسیاری را روی صحنه برده‌اید کارهایی که یا به مناسک دینی توجه دارند یا در آن به فرهنگ بومی

کنند. بنابراین اینکه چه کسی قرار است پیرامون موضوعاتی نظیر وحدت کار کنند هم دارای اهمیت است چون تحریف و اشتباه‌قادر است نتایج مخرب بسیاری به همراه داشته باشد.



دومین روز از جشنواره شبیه خوانی علویون برگزار شد

سومین جشنواره تعزیه علویون از ۲۰ مهر در پردیس تئاتر تهران آغاز و در روز دوم گروه های ابا عبدالله الحسین (ع) و نوای کربلا به اجرای تعزیه پرداختند. این جشنواره با حضور ۱۳ گروه برگزیده از بین ۵۰ گروه از اقصی نقاط کشور برگزار می شود و در پایان برگزیدگان در قسمت های مختلف معرفی می شوند. دومین روز این مراسم دو گروه ابا عبدالله الحسین (ع) به سرپرستی مجید ربانی و معین البکاءای مجتبی حیدری از شهر دماوند با اجرای تعزیه شهادت امام علی (ع) و گروه نوای کربلا به سرپرستی حمید رضا رجبی و معین البکاءای محمد علیجانی با اجرای تعزیه حدیث شریف کساء برگزار شد. علاقه مندان می توانند برای حضور در برنامه به آدرس پردیس تئاتر تهران واقع در بزرگراه امام علی (ع)، اتوبان شهید محلاتی شرق، خیابان شهید شاه آبادی جنوبی، بعد از میدان مالک اشتر، خیابان بقایی مراجعه و یا برای کسب اطلاعات با تلفن ۰۵۷۶۰۹۶۶۵ تماس بگیرند.